

[Helle Degn]

sammenligner os med andre lande. Det er vi med rette stolte af. Derfor må vi sammen give en håndsækning til en handlingsplan for en bedre omstillingsproces. Vi har set, at det har givet resultater både i Norge og i Sverige, og det vil også ske her hos os, hvis vi får taget os sammen.

Jeg skal slutte med på socialdemokratiets vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at FN internationalt, regionalt og nationalt fortsætter sit arbejde med at forbedre kvinders vilkår også efter 1985.

Særlig den tredje verdens kvinders vilkår kræver forandringer, der forudsætter, at de selv deltager i beslutningsprocessen, forandringer, der sikrer dem bedre uddannelse og deltagelse på arbejdsmarkedet og indflydelse på deres daglige tilværelse.

FNs handlingsplan forudsætter national opfølgning. Også i Danmark bør der udarbejdes en handlingsplan, således at der kan iværksættes kampanjer, der sikrer kvinder lige muligheder overalt i samfundet.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu stillet følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i de videre forhandlinger.

Eva Møller (KF):

Også jeg vil indledningsvis på den konservative folketingsgruppes vegne takke statsministeren og arbejdsministeren for den redegørelse, vi har fået som svar på forespørgslen, og derpå knytte nogle bemærkninger til selve forespørgsels tema.

Kvindetiåret fra 1976 til 1985 begyndte som bekendt med Mexikokongressen i 1975, fortsatte med midtvejskongressen i København i 1980 og afsluttes til sommer med kongressen i Nairobi. Man kan således sige, at forberedelserne til Nairobi-kongressen har fundet sted i hele denne tiårsperiode igennem vort arbejde i FN, men også i det almindelige, daglige politiske arbejde, f.eks. her i Folketinget, samt sidst og ikke mindst i det arbejde og engagement, der udføres og udvises af en lang række organisationer og

enkeltpersoner. Alle har vi det samme mål: at føre FNs handlingsplan ud i livet, at virke inspirerende samt at debattere fælles problemer både nationalt og internationalt.

Helt konkret begyndte de danske forberedelser til Nairobi-kongressen i 1983 i en bredt sammensat kommission med 33 medlemmer. Herved skulle der være mulighed for at få en bred vifte af synspunkter med i arbejdet. Der har været en række regionale kongresser, og der er planlagt en europæisk opfølgingskongress om ligestilling i 1986.

Jeg håber på, at der i det forberedende arbejde ikke blot ses på og arbejdes med alle de rent kvindesaglige problemer. De er naturligvis de vigtigste, det er dem, der først og fremmest skal drøftes på kongressen. Alligevel bør vi også have tid til at gøre os nogle overvejelser over, hvordan vi bedst sikrer, at kvindekongressen får et positivt forløb. Når jeg ønsker, at dette skal indgå i de danske forberedelser, hænger det sammen med, at jeg tror, at vi har nogle erfaringer som arrangerer af midtvejskongressen, der må kunne udnyttes af andre.

Jeg finder det nemlig væsentligt, at kvindekongressen ikke blot overtager de storpolitiske problemer, som vi kender det fra alle FNs øvrige generelle debatter, men at vi søger at koncentrere os om sagens kerne, nemlig kvindens problemer og dermed naturligvis også samfundets problemer. Her skal vi nok igen fra dansk side gøre opmærksom på, at kvinder og mænd har fælles ansvar for og forpligtelse til at løse samfundets problemer, hvorfor de også bør have lige muligheder for at være med dertil.

Det er meget betydningsfuldt, at arbejdet på det kvindepolitiske område hviler på et bredt folkeligt grundlag, for netop på dette område er det uhyre vanskeligt at gennemføre noget ad lovgivningens vej, hvis der ikke er folkelig opbakning. Jeg vil gerne understrege, at det bestemt ikke betyder, at vi skal undlade at lovgive på området, eller at den konservative folketingsgruppe ikke tillægger en fortsat lovgivning på dette område stor betydning, men det er på den anden side nok så afgørende med den støtte, vi kan få fra organisationer, folkelige bevægelser m.v., samt den måde, hvorpå mænd og kvinder rent faktisk i det daglige deler ansvaret for familie og samfund.